

F. t. l. vedr. udlændingeloven

Flygtningekonventionen gælder ikke for personer, der ikke længere kan afslå at søge beskyttelse i det land, hvor den pågældende har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke den pågældende er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede, jf. artikel 1, litra C, stk. 5. Bestemmelsen i konventionens artikel 7, stk. 1, kan således efter Indenrigsministeriets opfattelse ikke påberåbes af personer, der på grund af ændrede forhold ikke længere kan anses som flygtninge.

Det er endvidere Indenrigsministeriets opfattelse, at konventionens artikel 7, stk. 1, ikke omfatter *processuelle regler* om retten til at opholde sig her i landet, herunder behandlingen af ansøgninger om opholdstilladelse og om inddragelse af opholdstilladelser.

Det bemærkes i den forbindelse, at konventionen ikke forpligter de kontraherende stater til at meddele opholdstilladelse til flygtninge. Konventionen indeholder alene et forbud mod tilbagesendelse til et land, hvor vedkommende risikerer forfølgelse eller risikerer at blive videresendt til et sådant land (princippet om non-refoulement). Konventionen indeholder ej heller bestemmelser om adgangen til at indtræde opholdstilladelser.

Indenrigsministeriet finder, at bestemmelsen i konventionens artikel 7, stk. 1, alene vedrører *de nærmere vilkår for opholdet i asyllandet*, dvs. borgerlige og sociale rettigheder, herunder f.eks. retten til at erhverve fast ejendom, jf. konventionens artikel 13.

Indenrigsministeriet finder således ikke, at den foreslåede ændring af beregningen af tidsfrister i relation til bestemmelserne i udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt., § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, er i strid med konventionens artikel 7, stk. 1.

Til nr. 3

Det foreslås, at der indsættes en bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 3, hvorefter en udlænding, der meddeles afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, uanset bestemmelserne i stk. 1 kan afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Efter de hidtil gældende bestemmelser har det alene været muligt at afvise en udlænding, der har fået afslag på asyl, efter de almindelige regler om afvisning i §§ 28 og 29.

Den nye bestemmelse indebærer, at en udlænding, der inden for 3 måneder fra indrejsen meddeles afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som ellers ville være berettiget til fortsat ophold i Danmark i resten af den periode, hvor udlændingen kunne opholde sig visumfrit i landet, jf. udlændingelovens § 3, eller i resten af den periode, som pågældende havde

fået meddelt visum til, jf. udlændingelovens § 4, vil kunne afvises af landet i forbindelse med afslaget på asyl, selv om de øvrige betingelser for afvisning i §§ 28 og 29 ikke er opfyldt.

Til nr. 4

§ 34 i den gældende udlændingelov omhandler de foranstaltninger af mindre indgribende karakter end frihedsberøvelse, som kan bringes i anvendelse over for en udlænding, indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt den pågældende skal afvises eller udvises, eller indtil en sådan beslutning kan iværksættes.

Forslaget har til formål at præcisere, at de i § 34 omhandlede mindre indgribende foranstaltninger også kan iværksættes i tilfælde, hvor der ikke er tale om afvisning eller udvisning, men hvor en udlænding er meddelt afslag på opholdstilladelse og er pålagt at udrejse af landet.

Forslaget er en konsekvens af den tilsvarende præcisering i udlændingelovens § 36 om frihedsberøvelse, som fandt sted ved lov nr. 33 af 18. januar 1995.

Til nr. 5

Det foreslås, at der som noget nyt indsættes en bestemmelse i udlændingeloven § 36, stk. 1, hvorefter en udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 a, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36 kan frihedsberøvelse alene finde sted, såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til *at sikre muligheden for afvisning, udvisning eller udsendelse*.

Indenrigsministeriet finder, at anvendelsesområdet for udlændingelovens § 36 bør præciseres, således at det udtrykkeligt kommer til at fremgå, at den omstændighed, at en asylansøgning forventes udtaget eller er udtaget til behandling efter åbenbart grundløs-proceduren, efter en konkret vurdering vil kunne begrunde en frihedsberøvelse af asylansøgeren under sagsbehandlingen, såfremt en afgørelse af asylsagen må anses for nært forestående.

Om baggrunden for forslaget henvises til punkt 5.1. i de almindelige bemærkninger.

Efter den foreslåede bestemmelse er det en betingelse for frihedsberøvelse, at asylansøgningen forventes udtaget eller er udtaget til behandling efter åbenbart grundløs-proceduren. Det er tilstrækkeligt,